17/08/2019

Η Κοίμηση της Θεοτόκου στην Ιερά Μονή Κύκκου

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Με την αρμόζουσα μεγαλοπρέπεια και σε ιδιαίτερα κατανυκτικό κλίμα εορτάστηκε σήμερα στο αγλάϊσμα της κυπριακής Εκκλησίας, την «κάλλιστη ομού και μέγιστη» Ιερά Βασιλική και Σταυροπηγιακή Μονή Κύκκου η εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Θεομήτορος.

Της Θείας λειτουργίας προέστη ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος συλλειτουργούντων των πνευματικών αυτού τέκνων και διαπρεπών Κυκκωτών Μητροπολιτών Κυρηνείας Χρυσοστόμου και Ταμασού Ησαία.

Ο βυζαντινός χορός των ιεροψαλτών της Ιεράς Μονής Κύκκου με τα απαράμιλλα ψαλτικά μελουργήματα της ιερής ακολουθίας διαθέρμανε τις καρδιές και φώτισε τις ψυχές των μυριάδων ευλαβών προσκυνητών που όπως κάθε χρόνο συνέρρευσαν στην να προσκυνήσουν την χαριτόβρυτη και θαυματόβρυτη ιερή εικόνα της Ελεούσας του Κύκκου.

Το πανηγυρικό κήρυγμα εκφώνησε ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασού Ησαΐας διαπυρσεύοντας στους πιστούς τον αείφωτο λόγο του Ευαγγελίου και διερμηνεύοντας το νόημα της Εορτής, ενδεικτικά αναφέροντας:

«.... συνάμα, δεν πρέπει να παραλείπουμε, γονυκλινείς, να την ικετεύουμε, ώστε, με τις προσευχές και μεσιτείες της προς τον Υιό της και Θεό μας Ιησού Χριστό, να επισκεφθεί τον χειμαζόμενο λαό μας εδώ στην Κύπρο και να μας βοηθήσει, ώστε να ανατείλει η ποθητή ημέρα της απελευθέρωσης των κατεχομένων τόπων και ιερών προσκυνημάτων μας. Και να μας αξιώσει να επανέλθομε σύντομα στις πατρογονικές μας εστίες και να λειτουργήσομε τους συλημένους ιερούς ναούς μας και να καθιερώσομε τα ιερά προσκυνήματά μας.

Υπεραγία Θεοτόκε, σε ικετεύομε, πρέσβευε αεί υπέρ ημών, ώστε να λυτρωθούμε εκ των παντοίων δεινών που μας περικυκλώνουν, είτε ως άτομα είτε και ως λαός, και αξίωσέ μας πάντοτε, με καθαρή καρδία, να τιμούμε το πάνσεπτο όνομά σου και να αποβαίνομε ευάρεστοι στον Υιό και Θεό σου, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.
Αμήν.»

Ακολουθεί η ομιλία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ταμασού και Ορεινής κ. Ησαΐου:

“Ὦ Παρθένε, ορώ σε τρανώς ηπλωμένην υπτίαν, την ζωήν των απάντων, και καταπλήττομαι, εν ή εσκήνωσε της μελλούσης ζωής η απόλαυσις. Άλλ’ ώ Άχραντε, ικέτευε εκτενώς τον Υιόν σου και Θεόν, του σώζεσθαι την πόλιν σου άτρωτον.”

Σεβαστέ μας Γέροντα Πανιερώτατε Μητροπολίτα Κύκκου και Τυλληρίας κ.κ. Νικηφόρε, ιερά χορεία των μοναχών τής παλαιφάτου του Κύκκου Ιεράς Βασιλικής

και Σταυροπηγιακής τροφού ημών Μονής, πεφιλημένοι εν Χριστώ προσκυνητές.

Αν η «μνήμη δικαίου, μετ’ εγκωμίων» τελείται, κατά τον θεόσοφο λόγο του Σολομώντα, ποια, άραγε, εγκώμια πρέπει και μπορούμε να προσάξουμε στην Υπεραγία Θεοτόκο, η οποία υπερέβηκε τους ουρανούς και απέβηκε «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξοτέρα ασυγκρίτως των Σεραφείμ» και η οποία κατέχει τα δευτερεία της Θεότητος;

Το δοξασμένο πρόσωπό της, όχι μόνο ανθρώπινη γλώσσα, αλλά και αγγελικός νους και ύμνος απορεί «κατ’ αξίαν ευφημήσαι», κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό.

Ωστόσο, μετακενώνοντας τον φόβο και αναδεικνύοντας τον θεομητορικό μας πόθο, αποτολμούμε να αρθρώσουμε και να συνθέσουμε πενιχρό λόγο, θέλοντας να αποτίσουμε, κατά το ανθρωπίνως δυνατό, τη δόξα και την ευγνώμονα οφειλή μας προς την Πάναγνο Κόρη και «την του Θεού Λόγου Μητέρα» και Μητέρα μας.

Και τούτο, γιατί «πολλαί μυριάδες γυναικών» ήσαν επί της γης στη μακρά χρονική προ του Χριστού εποχή, αλλά αυτή μόνη «εύρε χάριν», διαγγέλλει ο μέγας της κατά Κύπρον, αλλά και της καθόλου Εκκλησίας μας, Άγιος Επιφάνιος.

Αυτή, ένεκα των απαστραπτουσών αρετών της και, προπάντων, της καθαρότητας, της ταπείνωσης και της υπακοής της, απέβηκε, κατά τον ψαλμικό λόγιο, «η Καλλονή του Ιακώβ», αναδείχθηκε, κατά τον Άγιο Κύριλλο Αλεξανδρείας «το Κειμήλιο της οικουμένης» και καταξιώθηκε να γίνει «το χωρίον του Ακτίστου Θεού» και η «Χώρα του Αχωρήτου», του Υιού και Λόγου του Θεού και Θεού της.

Αυτή αξιώθηκε να αποβεί ο εκπρόσωπος, όχι μόνο του ανθρωπίνου γένους, αλλά και του συμπαντικού κόσμου και κατέστη το «εργαστήριον» της οικονομίας του Θεού. Εξαιτίας του αγίου προσώπου της, γνώρισε ο κόσμος τη σωτηρία και του δόθηκε η ανεπανάληπτη ευκαιρία, μετά την προπατορική αστοχία, να επανέλθει στο αρχαίο του κάλλος και να μπορεί να πραγματοποιήσει την εσχατολογική του προοπτική.

Το ανεξερεύνητο και ανεξιχνίαστο της βουλής και πράξης του Θεού, να σκηνώσει στα μητρικά της σπλάχνα, «καταπλήσσει τον νουν». Η κένωση του Θεού Λόγου και η κύησή του στους παρθενικούς της κόλπους «εξιστά τον λογισμόν» και η «υπέρ φύσιν» γέννηση του Θεού ιλιγγιά τις ανθρώπινες, αλλά και τις αγγελικές χοροστασίες.

Κατά τον Ευαγγελισμό της υπό του Αρχαγγέλου Γαβριήλ και με την άκρα ταπείνωση και συγκατάθεσή της «ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου», το Πνεύμα το Άγιο την επισκιάζει και την απαλλάσσει από το προπατορικό πταίσμα και από κάθε άλλη προσωπική αστοχία, αν και η Υπέραγνος Κόρη της Ναζαρέτ ήταν σχετικά αναμάρτητη.

Έτσι, κατά τους Αγίους Πατέρες μας, η Υπεραγία Θεοτόκος λαμβάνει το Μυστήριο του Βαπτίσματος και, κατά την ευδοκία του Θεού Πατρός και την διά Πνεύματος Αγίου συνέργεια, ο Υιός και Λόγος του Θεού «αναπλάθει εκ των αγνών και παρθενικών αιμάτων της αυτός δι’ εαυτόν την ανθρωπότητά του».

Το θαύμα της ενανθρώπησης του Θεού αποτελεί το ύψιστο, αλλά και το μόνον «κενόν υπό τον ήλιον ανεξερεύνητον μυστήριον».

Ο Χριστός δεν ενώθηκε με προκατασκευασμένο άνθρωπο. Και προσέλαβε, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, «όλον τον πρώτον Αδάμ, τον προ της παραβάσεως, τον αμαρτίας ελεύθερον». Και, ταυτόχρονα, με την πρόσληψη αυτή, η ανθρώπινη φύση ακαριαία θεώνεται και ενώνεται στο πρόσωπο του Χριστού, με τη θεότητά του.

Έτσι, εξηγείται το θεανθρώπινο του προσώπου του Χριστού, αλλά και έτσι, δίκαια και ορθόδοξα, απονέμεται στην Κόρη της Ναζαρέτ ο τιμητικός και εξαίρετος τίτλος «Θεοτόκος».

Και, επί του προκειμένου, αυτό το οποίο πρέπει να λεχθεί και να καταστεί σε όλους μας συνειδησιακά γνωστό είναι, ότι έκτοτε παραμένει ο Θεός και Λόγος του Θεού, ο Χριστός, δηλαδή, ενωμένος για πάντα με την ανθρώπινη φύση.

Αναλαμβανόμενος ο Κύριος στους ουρανούς, τον είδαν οι μαθητές του να ανέρχεται, διακρατώντας την ανθρωπότητά του και, στη συνέχεια, στην έκπληξη και στον θαυμασμό τους, οι δύο άγγελοι, οι οποίοι εμφανίστηκαν μπροστά τους, τους είπαν, ότι αυτός ο Ιησούς, που τώρα αναλαμβάνεται στους ουρανούς, κατά

τον ίδιο τρόπο θα έλθει και όταν θα κρίνει τον κόσμο, κατά τη Δευτέρα Παρουσία του.

Αυτό σημαίνει για μας τους ανθρώπους πολλά δωρήματα. Και αυτό τονίζουν και υπογραμμίζουν οι πατέρες της Εκκλησίας , λέγοντας, ότι διακράτησε την ανθρώπινή του φύση ο Χριστός, «ίνα προσφέρη δώρα τοις ανθρώποις εις το διηνεκές», δηλαδή στους αιώνας των αιώνων.

Στο σημείο τούτο, είναι χαρακτηριστική η εξήγηση, την οποία δίδει ο Άγιος Γεώργιος, Επίσκοπος Νικομηδείας, σύγχρονος του Μεγάλου Φωτίου, και την οποία επαναλαμβάνει και επιμηκύνει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, λέγοντας: «Η ανθρωπότητα του Χριστού αποτελεί «δάνειον» της Παναγίας. Έτσι, διακρατώντας την ανθρωπότητά του ο Χριστός, στα ανθρώπινα μέτρα, διαρκώς ενθυμείται την οφειλή του προς το πρόσωπο της Παναγίας και Μητέρας του. Και έτσι, οι προσευχές και δεήσεις της Θεοτόκου για τον κόσμο και για τον καθένα μας εύκολα εισακούονται από τον Υιό και Θεό της.

Αλλά, ταυτόχρονα, έχοντας ο Χριστός τη θεία του φύση ενωμένη με την ανθρωπότητά του, αξιώνει τους δικαίους να τον δουν «καθώς εστί» και να παρακαθήσουν μαζί του στο τραπέζι της Βασιλείας των Ουρανών.

Για όλα τα πιο πάνω, τα οποία ακροθιγώς προσεγγίσαμε και προσψαύσαμε, αντιλαμβανόμαστε την ιερότητα και το μεγαλείο του προσώπου της Παναγίας μας. Γι’ αυτό και σήμερα, αλλά και σε κάθε στιγμή της ζωής μας, πρέπει να ανακαλούμε στη μνήμη και στην καρδιά μας το χρέος μας και τον σεβασμό μας προς τη Μητέρα του Θεού, αλλά και Μητέρα όλων μας.

Εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου σήμερα, αγαπητοί μου. Και συγκεντρωθήκαμε σ’ αυτή τη λατρευτική σύναξη, για να λατρεύσουμε τον Τριαδικό Θεό μας, αλλά και για να καταθέσουμε στην Παναγία της καρδιάς μας τα ευωδέστερα μύρα.

Σε πολλούς υπάρχει άγνοια ή και σύγχυση για το πανέορτο τούτο γεγονός. Ωστόσο, και η υμνολογία της Εκκλησίας μας, αλλά και οι Άγιοι Πατέρες μας ομιλούν ξεκάθαρα για την πραγματικότητα του υπερφυούς αυτού γεγονότος. Και δεν κάνουν λόγο για θάνατο της Παναγίας, αλλά για Κοίμηση. Γιατί, πώς μπορούσε αυτή που αποκαλείται και είναι η Ζωοδόχος Πηγή να παραμείνει στον τάφο και να παραδοθεί στον θάνατο, εξηγεί ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός. Γι’ αυτό και το Απολυτίκιο της Εορτής μάς πληροφορεί: «Μετέστης προς την ζωήν Μήτηρ υπάρχουσα της Ζωής». Ναι, αυτή σε όλους μας, την όντως Ζωήν, δηλαδή τον Χριστό, ανέβλυσε.

Έτσι εξηγείται η παράδοση και η πίστη της Εκκλησίας μας, ότι, κατά την Κοίμησή

της, το Πνεύμα το Άγιο ειδοποίησε και συναπεκόμισε από τα πέρατα του κόσμου τον σύλλογο των Αποστόλων· ότι στην κήδευση του σκηνώματός της παρέστησαν χοροστασίες Αγγέλων και Αρχαγγέλων· και ότι κορυφαίος στην όλη σκηνή παρίστατο ο ίδιος ο Υιός και Θεός της, για να της αποδώσει την αγάπη και τον σεβασμό του· και ο οποίος παρέλαβε την αγνή και αγία ψυχή της, για να την ενώσει με το σώμα της και να την αναδείξει στη Βασιλεία του, διδάσκει και ερμηνεύει και ο Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος.

Καλούμαστε, επομένως, και εμείς σήμερα, με την ευκαιρία της Εορτής της Κοιμήσεως της Παναγίας μας, μαζί με τις χοροστασίες των Αγίων Αγγέλων, των Αγίων Αποστόλων, αλλά και του χορού των δικαίων και πιστών μελών της Εκκλησίας, οι οποίοι και γιορτάζουν και πανηγυρίζουν, να συνεορτάσομε και, με τα χείλη του σώματος και της ψυχής μας, αφού της καταθέσουμε τις ευγνώμονες ευχαριστίες μας, να ανυψώσουμε πύρινες τις δεήσεις μας και τις προσευχές μας προς αυτή. Και να την παρακαλέσουμε να αποβεί θερμή προστάτης και βοηθός μας στον παρόντα βίο και εν τω καιρώ της εξόδου μας από τον κόσμο αυτό να μας επισκιάσει και κατά τη φοβερή και Δευτέρα του Χριστού Παρουσία να είναι συμπαραστάτης μας.

Και, συνάμα, δεν πρέπει να παραλείπουμε, γονυκλινείς, να την ικετεύουμε, ώστε, με τις προσευχές και μεσιτείες της προς τον Υιό της και Θεό μας Ιησού Χριστό, να επισκεφθεί τον χειμαζόμενο λαό μας εδώ στην Κύπρο και να μας βοηθήσει, ώστε να ανατείλει η ποθητή ημέρα της απελευθέρωσης των κατεχομένων τόπων και ιερών προσκυνημάτων μας. Και να μας αξιώσει να επανέλθομε σύντομα στις πατρογονικές μας εστίες και να λειτουργήσομε τους συλημένους ιερούς ναούς μας και να καθιερώσομε τα ιερά προσκυνήματά μας.

Υπεραγία Θεοτόκε, σε ικετεύομε, πρέσβευε αεί υπέρ ημών, ώστε να λυτρωθούμε εκ των παντοίων δεινών που μας περικυκλώνουν, είτε ως άτομα είτε και ως λαός, και αξίωσέ μας πάντοτε, με καθαρή καρδία, να τιμούμε το πάνσεπτο όνομά σου και να αποβαίνομε ευάρεστοι στον Υιό και Θεό σου, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.